

Müptelayım Diyorsan

— safdeha · 19 Mart 2019

Eroin, afyon, esrar müptelasıyım.

Sigarayı yer gibi içiyorum.

Her akşam mezem yanımda bilmem kaç şişe içki içiyorum...

Neyi denediysem vazgeçemiyorum!

Neden içiyorum ve neden vaz geçemiyorum? Neden ruhumu uyuşturuyorum ve kısa süreli ölüyorum? Hani ölmesine öleceğiz de, ölümünde hayırlısı var şerlisi de var. İşin ucunda felç olmak, kanser olmak kısacası sonucunda başkasına muhtaç olmak var. Unutamadığımız acı mı? Unutamadığımız adaletsizlik mi? Unutamadığımız sevgisizlik ve yalnızlaşmak mı? Unutamadığımız fakirlik mi? Neyin karşılığında bu vaz geçilmez müptelaya alışıyoruz ki?

Acıdan kaçırıyorsak, devam eden acı nasıl yok olabilir ki? Hiç bataklık kurutulmadan, tarla olur mu? Bu alışkanlıklar acının daha fazlasını bize vermez mi? Öyle bir noktaya geliriz ki, artık var olan acıyı artık kesemez, keser dediğimiz... Hep daha fazla alalım derken, krize girer de ölürüz de... İntihar eder gibi ölüme gidiyoruz. Peki, ölüm kurtuluş mu? Rabbim bizi sorgulayacak, ya sorgumuz olumsuz olursa...

Unutamadığımız adaletsizlik mi? Oysa etrafında gördüğün her birey, ne kadar adaletsiz olsa da, aynada ki yansıma gibi daha fazla adaletsizliği kendisine yaptığını görür. Adalet ararken, bu tür alışkanlık ile kendine verdiği zarar da bir adaletsizlik değil mi? Allah bu adaletsizliği, organlarını dillendirerek, şahit ederek seni diriliş gününde sorgulamayacak mı? Başkasından adalet beklerken, kendimize yaptığımız adaletsizliği görmemek çelişki değil mi? Oysa sabır etsen, iyiliği emredip kötülükten men etsen, öğütçü olsan... Kısa süreli olacaktır bu gördüğün adaletsizlik... Ben sabredemiyorum, bunları unutmalıyım demek ne kadar acınası bir yoldur, bilir misin?

Unutamadığımız sevgisizlik ve yalnızlaşmak mı? Sevgi başkasını sevmek değildir ki... İlk önce kendini sevmelisin, kendini tanımalısın... Bu dünyadan ne istiyorsun, neleri yapabilirsin, neleri başarabilirsin... Bunlara cevap aramalısın. Sana kimse paraşüte bin de atla demiyor, sana kimse hızlı koşucu ol demiyor, sana kimse yeni bir keşif yap demiyor... Sana kimse evliya da ol demiyor... Eğer sen Allah'a olan vazifelerini yapıyor ve samimi kul oluyorsan, dağda çobanlık yapan Veysel Karani gibi, İslam bundan fazlasını senden beklemiyor ki... Eğer kimseye güvenemeyip yalan söylüyorsan, herkesi kandırıyorsan, kendini başka bir kimlikte tanıyorsan, ne hissediyorsan samimice başkalarıyla paylaşmıyorsan elbette yalnız kalırsın. İnsanları kandırmak haksız yere başkasının malını çalmak gibidir, hırsızlık gibidir. Kim

hırsıza güvenir, paylaşır ve iş yapar ki... Yalnızlık kader değil, yeter ki ne istediğini bilerek yaşa... Çık aşâğılık kompleksinden ve basit yaşa ama içten yaşa... Doğru ol, dosdoğru ol... Yalnız Allah'a ibadet et ve yalnızca ondan iste...

Unutamadığımız fakirlik mi? Eğer öldüğünde kabrine kefenden başka bir şey götüremiyorsan, yığdığın dünya seni terk ediyorsa... Demek ki zenginlik bir fakirliktir. İnsan ancak ruhen zengin olabilir. İnsan ancak güzel ahlaklı ya da hayâ sahibi ise zengindir. İnsan ancak, Allah dostu ise zengindir. Dünya malı bir zenginlik değildir. Ne kadar yükün varsa o yükü sırtında taşıdığında taşıyamaz hale getirir seni. Hem taşıyıp hem de bir gün terk etmek ne kadar zor bir sınavdır. İnsan bu yüzden ölmeyi istemiyor. İnsan bu yüzden dünyadan vaz geçemiyor. Peygamberimiz bile öldüğünde kendisine ait hiçbir dünya malı yokmuş elinde... Elini açsa zenginlik istese Allah vermez miydi, söyle? Neden istememiş... Düşün. Dünya insanı Allah'a sevgiden geri koyar, günaha gitmeye can attırır. Allah'a kolayca ihanet edersin onunla. Sen cahilliğinle zenginlik istiyor, bu da elinde olmadığı için verilen ömür hazinesini çöpe atıyorsun... Bu saçma bahanelerle... Öyle değil mi?

Eğer gerçekten mutlu olmak ve huzur bulmak istiyorsan, Kur'an öğüdünü dinle, peygamberi sev. Ne alışkanlık edindiysen hepsinden uzaklaş. Al abdest sonra ağlayarak, pişmanlıkla namaz kıl. En sonunda dua et. Aradığın her şey Allah'ın dostluğunda var. Yaşa ve gör... Kurtar kendini hemen!

Saffet Kuramaz